

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **MUDr. M. D.**, zast. Mgr. Janem Bartuškou, advokátem se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2025, č. j. 21 Ad 24/2024-36,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2025, č. j. 21 Ad 24/2024 - 36, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2024, č. j. MPSV-2024/170876-911, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.
- IV. Odměna ustanoveného advokáta za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti **se určuje** částkou **10 140 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 25. 1. 2023 žádost o dávku v hmotné nouzi doplatek na bydlení. Prvostupňový orgán (Úřad práce České republiky, krajská pobočka pro hlavní město Prahu) na základě této žádosti rozhodnutím ze dne 31. 3. 2023, č. j. 12205/2023/AAE, žalobkyni přiznal dávku pomoci v hmotné nouzi doplatek

na bydlení ve výši 3 607 Kč měsíčně od ledna 2023. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl (rozhodnutím ze dne 30. 6. 2023, č. j. MPSV-2023/141113-911). Žalobkyně proto podala žalobu k Městskému soudu v Praze, který jí vyhověl, toto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 25. 1. 2024, č. j. 13 Ad 18/2023-50). Městský soud shledal pochybení při výpočtu doplatku na bydlení, neboť ze spisu nebylo zřejmé, z jaké průměrné ceny elektřiny, plynu a vodného a stočného za určité období správní orgány vycházely, ani na jaké období je průměrná cena a průměrná spotřeba počítána a v rámci jak velkého regionu či pro jaké území byl výpočet proveden. V rozhodnutí též chybělo posouzení, zda má žalobkyně nárok na zvýšení částek za maximální prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií ve smyslu § 34 písm. c) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. V návaznosti na to prvostupňový orgán posoudil žádost žalobkyně znovu a rozhodnutím ze dne 25. 4. 2024, č. j. 19406/2024/AAE, jí podle § 33, § 35 a § 44 zákona o pomoci v hmotné nouzi od ledna 2023 přiznal doplatek na bydlení ve výši 4 153 Kč měsíčně. Žalobkyně opět podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 7. 2024, č. j. MPSV-2024/170876-911, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] I toto rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou městský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Žalovaný vysvětlil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona případ řešil. Městský soud upozornil, že se částky odůvodněných nákladů na bydlení včetně nákladů na energie započítávají ve skutečné výši, maximálně však ve výši v místě obvyklé; správní orgány tak postupovaly zcela v souladu se zákonem, pokud částky za jednotlivé položky započítaly toliko do výše, která je v místě obvyklá. K zálohám za elektřinu soud uvedl, že žalovaný vycházel z řádné faktury společnosti Pražská energetika, a. s., kterou doložila sama žalobkyně. Sazba elektřiny D25d a jistič 3 x 25 A pak byly u dodavatele potvrzeny. Stejně tak byly správně vypočteny záloha za plyn i na vodné a stočné. Městský soud shrnul, že žalovaný splnil povinnost poskytnout žalobkyni srozumitelné informace o použitých datech a výpočtech nákladů na jednotlivé zálohy, a to v souladu s judikaturou (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Ads 39/2018-38). Prvostupňové rozhodnutí v dané věci respektuje požadavky plynoucí z uvedené judikatury (i předchozího rozsudku městského soudu č. j. 13 Ad 18/2023-50). Podrobně rozepisuje výpočty odůvodněných v místě obvyklých nákladů na vodné a stočné, elektrickou energii i plyn. I celkovou výši odůvodněných nákladů na bydlení městský soud považuje za správně vypočtenou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Navrhuje zrušit rozsudek městského soudu a vznáší i požadavky související s náhradou újm.

[4] **Stěžovatelka** v kasační stížnosti (včetně jejího doplnění prostřednictvím ustanoveného zástupce) tvrdí, že se městský soud dostatečně nevypořádal se všemi jejími námitkami. Konkrétně se nevyjádřil k námitkám D a E v žalobě; tedy že žalovaný nesprávně posoudil (odůvodnil) výši odůvodněných nákladů bydlení a že soud nesprávně posoudil nespravedlivá rozhodnutí státních sociálních orgánů. Ta stěžovatelka považuje za neobjektivní a cítí se jimi poškozena, považuje je za diskriminační a za účelovou snahu

pokračování

ze strany státních sociálních orgánů vyplatit co nejnižší dávku a „*ušetřit tak peníze na její úkor*“. Městskému soudu dále vytýká nedostatečné posouzení jejího zdravotního stavu. Zpochybňuje, zda zdůvodnění žalovaného je dostatečné a zda si na základě toho je schopna učinit představu o průměrné ceně a spotřebě energií v určitém čase a místě a zda byla dostatečně informována v rozhodnutí o tom, za jaké období je průměrná cena a spotřeba počítána a v rámci jakého regionu.

[5] K výpočtu nákladů na energie namítá, že jí není jasné, na základě jakého konkrétního výpočtu byla hodnota zjištěna. Například u výpočtu nákladů na plyn uvádí chybějící průměrnou výšku stropů či koeficient tepelných ztrát. Nechápe, jak soud došel v bodě 21 rozsudku k závěru, že považuje částku za plyn dostatečně zdůvodněnou. Mimo to podotýká, že společnost Pražská plynárenská několikrát během konce roku 2022 a začátku roku 2023 zvýšila měsíční zálohy. U záloh na elektřinu nenašla údaj, z jaké ceny za jednotku množství žalovaný vycházel pro určení „*ceny elektřiny, která je v místě obvyklá*“. Nadto zpochybňuje správnost výkladu pojmu „*cena v místě obvyklá*“ [§ 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi] a táže se na důvod, proč je v rozhodnutí k výpočtu použit ceník jiného dodavatele. Stěžovatelka má naopak za to, že městský soud měl zohlednit skutečné zálohové platby na energie místo „*nákladů v místě obvyklých*“.

[6] Spolu s výše uvedenými námitkami stěžovatelka dovozuje, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu důkazní nouze. Městskému soudu pak vytýká, že v bodě 23 rozsudku v rámci odůvodnění odkazuje na výpočty v rozhodnutí žalovaného, které však tyto výpočty vůbec neobsahuje (uvádí obecný postup, ale neuvádí konkrétní vstupní data).

[7] Městský soud se ani neřídil svojí judikaturou a nerespektoval svůj předchozí rozsudek č. j. 13 Ad 18/2023-50 (konkrétně jeho bod 19). Neřídil se ani judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 7 Ads 39/2018-38), jež určuje, která data musí mít žadatel k dispozici (specifika srovnávacího vzorku, údaje o stanovené spotřebě elektřiny za rozhodné období, údaj o stanovené spotřebě plynu v daném období, konkrétní údaj o průměrné ceně plynu i elektřiny, ze které výpočet vycházel, časové určení období, za které byla průměrná cena stanovena, obecné objasnění způsobu výpočtu výše uvedených cen a obecný vzorec výpočtu stanovených cen).

[8] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na tom, co je uvedeno v odůvodnění jeho rozhodnutí a ztotožnil se s napadeným rozsudkem. Má tedy za to, že výše doplatku na bydlení byla stanovena správně. Vyjadřuje se blíže k otázce rozhodného období, výši započteného příjmu, zvýšení nákladů na spotřebu energií o 10 % i k odůvodněným nákladům na bydlení. K tomu uvádí, že byly zohledněny náklady za období aktuálního kalendářního měsíce dle § 10 odst. 6 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, a to náklady ve skutečné výši s výjimkou nákladů na plyn a vodné a stočné, které byly zohledněny ve výši v místě obvyklé. Konkrétně k nákladům za elektřinu uvádí, že byly započteny ve skutečné výši a pokud stěžovatelka namítá, že platí na zálohách nižší částku, ale do základů na bydlení je jí započtena částka vyšší, dávka je v důsledku této skutečnosti naopak vyšší. U nákladů na plyn i vodné a stočné odkazuje na údaje zahrnuté do výpočtu podrobně rozepsané v prvostupňovém rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.1 Nepřípustné kasační námitky

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností jednotlivých kasačních námitek. Kasační stížnost lze totiž podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatelka přitom musí reagovat na argumentaci krajského (městského) soudu a uvádět, z jakých důvodů považuje závěry, které soud v napadeném rozsudku uvedl, za nesprávné. Musí tedy objasnit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl soud vůči ní dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. Rovněž musí vysvětlit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2023, č. j. 6 As 358/2021-38, bod 11). Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které již uvedla v řízení před krajským soudem, aniž by reflektovala argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43; nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36, body 10–14).

[10] Stěžovatelka v kasační stížnosti zmiňuje svůj zdravotní stav a tvrdí, že v rozhodnutí chybí jeho posouzení. Tuto úvahu však dále nerozvádí a nevysvětluje, jak by tato skutečnost mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí soudu. Žalovaný i městský soud navíc zdravotní stav stěžovatelky zohlednili, díky čemuž došlo v souladu s § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi k 10% zvýšení odůvodněných nákladů na bydlení (viz bod 21 napadeného rozsudku). Přípustnou kasační námitku pak nepředstavuje ani argumentace stěžovatelky požadující uhrazení „nemateriální, hmotné i peněžní újmy“. Stěžovatelka stejný návrh uplatnila již v žalobě. Městský soud jí však sdělil, že uvedeným se nebude zabývat, neboť se jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, a tudíž nemá v tomto řízení pravomoc dávku přímo přiznat ani rozhodnout o náhradě škody. I přes toto vysvětlení stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí stejnou (a navíc velmi obecnou) argumentaci.

III.2 Přijatelnost kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti, jelikož ta je jednou z podmínek přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským (městským) soudem specializovaný samosoudce. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je třeba ji odmítnout pro nepřijatelnost. Pro věcný přezkum by bylo nutné, aby řešená právní otázka měla přesah nad rámec konkrétního případu z důvodu (1) neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury nebo (2) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

pokračování

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá především nedostatečné odůvodnění výpočtů výše zálohy na plyn a elektřinu; respektive chybějící údaje použité k výpočtu. V souvislosti s tím upozorňuje na nesoulad napadeného rozsudku s judikaturou (rozsudek NSS č. j. 7 Ads 39/2018-38) i předchozím rozsudkem městského soudu (č. j. 13 Ad 18/2023-50). Namítá také, že správní orgány použily špatný ceník, resp. pracovaly s neaktuálními informacemi. Nadto stěžovatelka vyjadřuje též pochybnosti k výkladu pojmu „v místě obvyklá“.

[13] Co se týče pojmu cena „v místě obvyklá“, stěžovatelka v kasační stížnosti (bez podrobnějšího odůvodnění) vyjadřuje své pochybnosti, zda by v tomto směru při výkladu uvedeného pojmu neměly být zohledněny skutečné zálohové platby (reálné měsíční zatížení stěžovatelky). Tento argument je svou povahou oddělitelný od dalších částí kasační argumentace týkajících se především (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, resp. správních rozhodnutí (viz níže). V souvislosti s přdestřenou otázkou výkladu zmíněného pojmu nicméně Nejvyšší správní soud (ve stejné míře obecnosti jako stěžovatelka) poukazuje na to, že už jen znění § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi předpokládá minimálně dvě různé proměnné, tedy výši úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií a výši skutečných úhrad. Zmíněná argumentace stěžovatelky ve svém důsledku směřuje k tomu, že by tyto proměnné bylo nutno zaměnit. Takový závěr by však popíral systematiku zákona a vyvstávala by otázka, proč by vůbec bylo potřebné použít počítačovou aplikaci k výpočtu odůvodněných nákladů. Ostatně i dosavadní judikatura pracuje s tím, že se jedná o odlišné kategorie (viz například rozsudek NSS ze dne 3. 6. 2022, č. j. 5 Ads 409/2021-22, bod 24). Nelze proto dovodit, že by v tomto směru byla judikatura nejednotná či neexistující, ani že by v tomto ohledu městský soud pochybil při výkladu způsobem zakládajícím přijatelnost kasační stížnosti.

[14] Další část kasační argumentace pak směřuje k nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů. Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje mimo jiné takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky, resp. z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). Pokud by byl rozsudek stížen vadou nepřezkoumatelnosti, způsobovalo by to přijatelnost kasační stížnosti (rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2023, č. j. 3 Azs 410/2021-60, bod 18, či rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 As 295/2021-35, č. 4488/2023 Sb. NSS). Pro posouzení přijatelnosti kasační stížnosti je tedy nutné se zabývat přezkoumatelností napadeného rozsudku.

[15] Nejvyšší správní soud dospěl z níže uvedených důvodů k závěru, že rozsudek je nepřezkoumatelný. Kasační stížnost je proto přijatelná a důvodná.

III.3 Vady nepřezkoumatelnosti

[16] Podle stěžovatelky se městský soud nevyjádřil k bodům D a E žaloby. V nich stěžovatelka předně uvedla, že má pochybnosti o správnosti názoru soudu ve věci odůvodněných nákladů na bydlení, a že v rozhodnutí žalovaného chybí údaje k určení ceny energií, která je v místě obvyklá. Stěžovatelka nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje

především v tom, že jí není jasné, na základě jakého konkrétního výpočtu žalovaný stanovil výši nákladů na energie. Odkazuje na předchozí judikaturu (a z ní plynoucí obecnější požadavky na podobu odůvodnění obdobných rozhodnutí) a k výši odůvodněných nákladů na bydlení též upozorňuje na chybějící konkrétnější údaje, z nichž žalovaný vycházel.

[17] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že podle jeho konstantní judikatury není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. Nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. ÚS 989/08, sp. zn. III. ÚS 961/09 a sp. zn. IV. ÚS 919/14). Například v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, Ústavní soud uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. také rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).

[18] Městský soud v bodech 19 až 24 napadeného rozsudku uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného jsou přezkoumatelná. Stěžovatelka jako žadatelka o dávku získala srozumitelné informace, jakým způsobem byly stanoveny částky odůvodněných nákladů. Odkázal na konkrétní část (strany) odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ve kterých je uveden způsob výpočtu. Podle městského soudu celkové odůvodněné náklady na bydlení byly vypočteny správně.

[19] Tímto odůvodněním však městský soud zmíněným judikатурním požadavkům nedostál. Na námitky stěžovatelky totiž nereagoval ani implicitně a ve svém důsledku přezkoumal nepřezkoumatelné správní rozhodnutí. V obecné rovině lze připustit, že samo o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku, jestliže krajský (městský) soud v rámci hospodárnosti řízení odkáže na argumentaci žalovaného, pokud se žalobní námitky shodují s odvolacími (viz například rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). K tomu je však nutno dodat, že možnost odkázat se na správní rozhodnutí je dána pouze v případě, kdy je samo toto rozhodnutí přezkoumatelné (rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, č. 3705/2018 Sb. NSS). V projednávané věci tomu tak ovšem není. Nejenže odkaz městského soudu na odůvodnění správního rozhodnutí je pouze obecný, ale především v prvostupňovém ani odvolacím rozhodnutí odpovědi na námitky stěžovatelky nalézt nelze.

[20] Stěžovatelka konkrétně namítá, že městský soud nerespektoval svoje vlastní předchozí rozhodnutí, konkrétně rozsudek č. j. 13 Ad 18/2023-50, který v bodě 19 uvádí, že žadatel musí mít možnost si na základě odůvodnění rozhodnutí učinit představu o průměrné ceně i spotřebě energie. Podobně zmiňuje i rozsudek NSS č. j. 7 Ads 39/2018-38, z něhož vyplývá povinnost správního orgánu používajícího aplikační program ke stanovení výsledné částky dávky v hmotné nouzi poskytnout žadateli informace o tom, s jakým srovnávacím vzorkem dat byl zpracován požadavek o dávku. Podle stěžovatelky z napadeného rozhodnutí nelze zjistit (1) specifikaci srovnávacího vzorku, (2) údaj o stanovené průměrné spotřebě elektřiny v sazbě D02d v daném období, (3) údaj o stanovené průměrné spotřebě plynu v daném období, (4) konkrétní údaj o průměrné ceně elektřiny, ze které výpočet vycházel, (5) konkrétní údaj o průměrné ceně plynu, ze které výpočet

pokračování

vycházel, (6) časové určení období, ve kterém byla průměrná cena stanovena, (7) specifikaci oblasti, ve které byla průměrná cena stanovena, a (8) obecný vzorec výpočtu stanovených cen.

[21] Podle Nejvyššího správního soudu jistě není možné požadovat po správních orgánech při výpočtu výše doplatku na bydlení, aby automaticky v podrobnostech popsaly všechny matematické postupy, které zpracovala použitá počítačová aplikace (rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2018, č. j. 10 Ads 52/2018-30, bod 21). Zároveň však nelze vycházet z představy, že je žadatel o dávku v hmotné nouzi povinen beze zbytku a bez jakýchkoliv pochybností akceptovat výslednou částku vygenerovanou počítačovou aplikací za situace, kdy nemá k dispozici informace o tom, s jakým srovnávacím vzorkem dat byl požadavek o dávku zpracován (viz též stěžovatelkou citovaný rozsudek č. j. 7 Ads 39/2018-43, bod 50). Za tento srovnávací vzorek dat je nutno podle odkazované judikatury považovat například údaje, kolik činí průměrná spotřeba elektřiny v použité sazbě za určité období, z jaké průměrné ceny elektřiny a plynu za určité období se vycházelo, a (v obecné rovině) jakým způsobem byly tyto ceny spočteny. Žadatel o dávku tedy musí mít možnost si na základě odůvodnění rozhodnutí učinit představu o průměrné ceně a průměrné spotřebě energií v určitém čase a místě. Současně by měl být ze strany správního orgánu informován o tom, za jaké období je průměrná cena a průměrná spotřeba počítána a v rámci jak velkého regionu.

[22] V návaznosti na výše uvedené je třeba v nyní projednávané věci uzavřít, že předestřené požadavky zde naplněny nejsou. Není zde především dán dostatek údajů (informací), a to ani v samotných rozhodnutích, ani v příslušných správních spisech. Není zřejmé, z jaké průměrné ceny plynu se za určité období vycházelo (v tomto ohledu je třeba upřesnit, že náklady na elektřinu zde správní orgány zohlednily ve výši skutečných úhrad). Z rozhodnutí neplyne ani to, za jaké období je průměrná cena a průměrná spotřeba počítána a v rámci jak velkého regionu. Nelze si pak ani učinit představu (ve smyslu shora citované judikatury), pro jaké území byl výpočet proveden, tudíž není možné ověřit, že přepočet byl proveden pro oblast bydliště stěžovatelky. Ačkoliv je v prvostupňovém rozhodnutí uveden vzorec pro výpočet (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí, z něhož vychází i žalovaný a odkazuje na ně městský soud), jedná se o odůvodnění zcela obecné. Ani z žádného podkladu nejsou zřejmé klíčové hodnoty, které byly za některé z proměnných dosazeny. Rozhodnutí žalovaného (ve spojení v prvostupňovém rozhodnutí) je tak nepřezkoumatelné, a stejně tak v tomto směru nemůže obstát ani rozsudek městského soudu, kterým tedy bylo přezkoumáno nepřezkoumatelné rozhodnutí. Shora předestřená kritéria (požadavky) na odůvodnění ostatně také vyplývají přímo i ze stěžovatelkou citovaného rozsudku městského soudu č. j. 13 Ad 18/2023-50, který byl vydán dříve ve věci téže stěžovatelky. Přestože v nynějším řízení (oproti předchozímu rozsudku) se pochybnosti týkají primárně již jen nákladů na plyn, nelze se ztotožnit se závěrem formulovaným v bodě 23 napadeného rozsudku, podle kterého je napadený rozsudek v souladu s odkazovaným (dřívejším) rozsudkem ve věci stěžovatelky.

[23] Lze dodat, že se s ohledem na výše uvedené a závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (správních rozhodnutí) se již Nejvyšší správní soud nezabýval zbylými kasacími námitkami, a tedy ani jejich přijatelností (zejm. otázky, zda správní orgány použily špatný ceník či zda pracovaly s neaktuálními informacemi). Teprve poté, až bude postaveno najisto, z jakých hodnot správní orgány vycházely, bude možné

se souvisejícími námitkami zabývat (jinak řečeno, shledaná nepřezkoumatelnost má pro posouzení těchto námitek význam).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V projednávané věci by městský soud v souladu se shora vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než zrušit žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud tedy v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. sám žalobou napadené rozhodnutí zrušil. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[25] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). V souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšná stěžovatelka právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému jako účastníkovi, který neměl ve věci úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). V řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti však stěžovatelka žádné náklady, které by jí vznikly, nevyčísila ani nepožadovala jejich náhradu (v řízení o žalobě nebyla zastoupena advokátem).

[26] Usnesením NSS ze dne 30. 6. 2025, č. j. 7 Ads 95/2025-41, byl stěžovatelce pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce Mgr. Jan Bartuška, advokát. Jeho odměnu a hotové výdaje hradí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 9 240 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 5 a § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), spolu s paušální náhradou hotových výdajů za tyto úkony ve výši 900 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Částka v celkové výši 10 140 Kč bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2025

Milan Podhrázský
předseda senátu